

samt de øvrige hidtil gjældende Bestemmelser, der ere i Strid med nærværende Lov". Det er meget almindelige Udtryk, hvortil der findes noget Tilsvarende i § 56 i Lovudkastet, hvor det nemlig hedder, at „de øvrige hidtilgjældende Bestemmelser, som maatte være i Strid med Indholdet i nærværende Lov, skulle hæves". Det er efter min Overbeviisning aldrig heldigt, at man benytter sig af deslige Bestemmelser, naar det er muligt at give klare Regler. Det er ganske vist det Unseligste, at det kommer til at staa klart for Befolkningen, hvilke Love der ere gjældende, og hvilke hævede. Tvivl kan navnlig opstaae med Hensyn til den Lov, som særlig er omtalt i Loven af 2den Marts 1861, nemlig den gamle Spindrulleringslov af 8de Januar 1802. Naar man gaaer denne gamle og vidtløftige Lov igjennem, vil det være let at see, at den største Deel af denne Lov er hævet, men jeg nærer en stor Tvivl, om ikke den hele Lov i alt Fald burde hæves, fordi de Bestemmelser i samme, som maae antages ikke directe at være blevne hævede ved Loven af 2den Marts 1861, i alt Fald maae erkjendes at være ikke vel overeensstemmende med Landen i den nærværende Bærnepligtslov. Den Opfordring, som jeg vilde tillade mig at rette til den høitagtede Justitsminister, er altsaa den, at han vilde foranledige en nærmere Undersøgelse, om der virkelig er nogen Deel tilbage af Forordningen af 8de Januar 1802, som det kan ansees for at være rigtigt at bibeholde, og forsaavidt dette Spørgsmaal besvares bekræftende, om da ikke de Bestemmelser i denne Forordning af 1802, som man vil bibeholde, i højere eller mindre Grad trænge til en Forandring for virkelig at kunne siges at staae i Overensstemmelse med den nyere Lovgivning. Det er bekjendt, at den Dag idag maa enhver Skipper, som udmønstret, underskrive et Certificat, hvorved han forpligter sig til at gjøre Rede og Rigtighed for alle de Folk, han saaer med sig. Han skal, naar han kommer hjem, gjøre denne Rede og Rigtighed, og forsaavidt Noget af Mandskabet har forladt Skibet undervejs, skal der afgives edelig Forklaring desangaaende. Dette fører blandt Andet til det Uheldige, at der mellem Aar og Dag aflægges en stor Masse Eder,

som ganske vist meget vel kunde og burde spares. Men alle disse Forskrifter hvile paa Forudsætningen om, at det spindrullerede Mandskab overhovedet ikke maa forlade de danske Skibe, men skal komme hjem med disse her til Danmark, at det ikke i Udlandet maa tage Tjeneste paa fremmede Nationers Fartøier. Der er desuden i de Bestemmelser, der staae i Forbindelse med dem, hvortil jeg hentydede i Anordningen af 1802, adskillige strenge Straffebestemmelser, som man lettelig vil see staae i en overordentlig daarlig Harmoni med de langt mildere Straffebestemmelser, hvorom der er Spørgsmaal i den nyere Bærnepligtslov. Alle disse Bestemmelser, jeg har sigtet til, ere af den Art, som en meget stor Deel af Befolkningen jevnlig har Leilighed til at komme i Berøring med, og om hvis Efterlevelse der bliver Spørgsmaal, og det forekommer mig at være Noget, man skylder denne store Deel af Befolkningen, at gjøre det klart, hvad der virkelig er gjældende, og hvad ikke.

Ordføreren: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Rimestad) omtalte en af Krigsministeren hævet Bestemmelse og argumenterede saaledes, at man egentlig skulde komme dertil, synes mig, at Krigsministeren slet ikke havde havt Ret til at udstede Bekjendtgørelsen af 22de April 1861. Det forekommer mig, at det ærede Medlems hele Beviisførelse førte dertil; men jeg vil minde om, at, hvor beklageligt det selvfølgelig end kunde være, om Nogle paa Grund af en Misforstaaelse af den Ret, som de troede, at Loven om Hærens Ordning har givet dem, ere blevne uheldigt stillede ligeoverfor dette Forhold, saa have de dog virkelig ikke Spor af lovlig Ret. Der staaer jo udtrykkelig i Slutningen af § 29 af den nu bestaaende Bærnepligtslov: „Den, der allerede er indtraadt i Tjenesten, kan ikke frigjøre sig uden Krigsbestyrelsens Tilladelse“, og deraf synes det dog aldeles aabenbart at fremgaae, at det er Krigsministeren, paa hvem det berøer, om de have denne Ret eller ikke, hvorimod den Ret, som Hærloven indrømmer til Stilling og Vilkkaarhytning, slet ikke er berørt heraf. Versom det ærede Medlem har været opmærksom, hvad jeg iøv-